

Puppie's Verhaal

door Vanessa Paulina

Puppie's Verhaal

door Vanessa Paulina

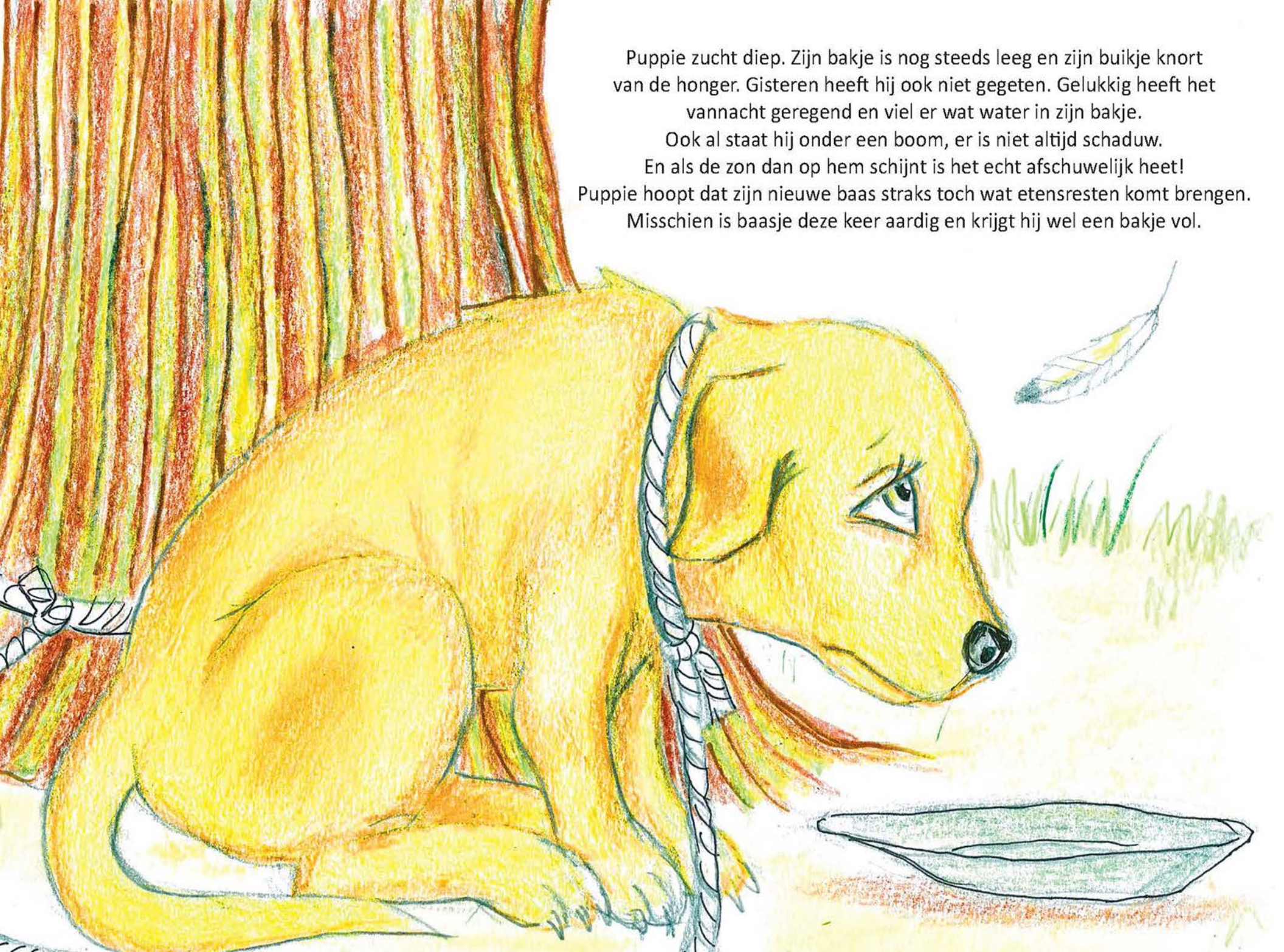
Dit boek is tot stand gekomen tijdens het Kinderboeken Festival 2013.
Het is het eerste deel van de serie: "Kinderen tekenen welzijn".
Tijdens de festivals is met de kinderen nagedacht over het onderwerp welzijn en milieu.
Kunstenares Vanessa Paulina heeft aan de hand van de gesprekken samen met
de kinderen tekeningen gemaakt.

KINDERBOEKENFESTIVAL 2013

Illustraties en verhaal: Vanessa Paulina
Lay out: Jessica Polanen

Puppie zucht diep. Zijn bakje is nog steeds leeg en zijn buikje knort van de honger. Gisteren heeft hij ook niet gegeten. Gelukkig heeft het vannacht geregend en viel er wat water in zijn bakje.

Ook al staat hij onder een boom, er is niet altijd schaduw. En als de zon dan op hem schijnt is het echt afschuwelijk heet! Puppie hoopt dat zijn nieuwe baas straks toch wat etensresten komt brengen. Misschien is baasje deze keer aardig en krijgt hij wel een bakje vol.

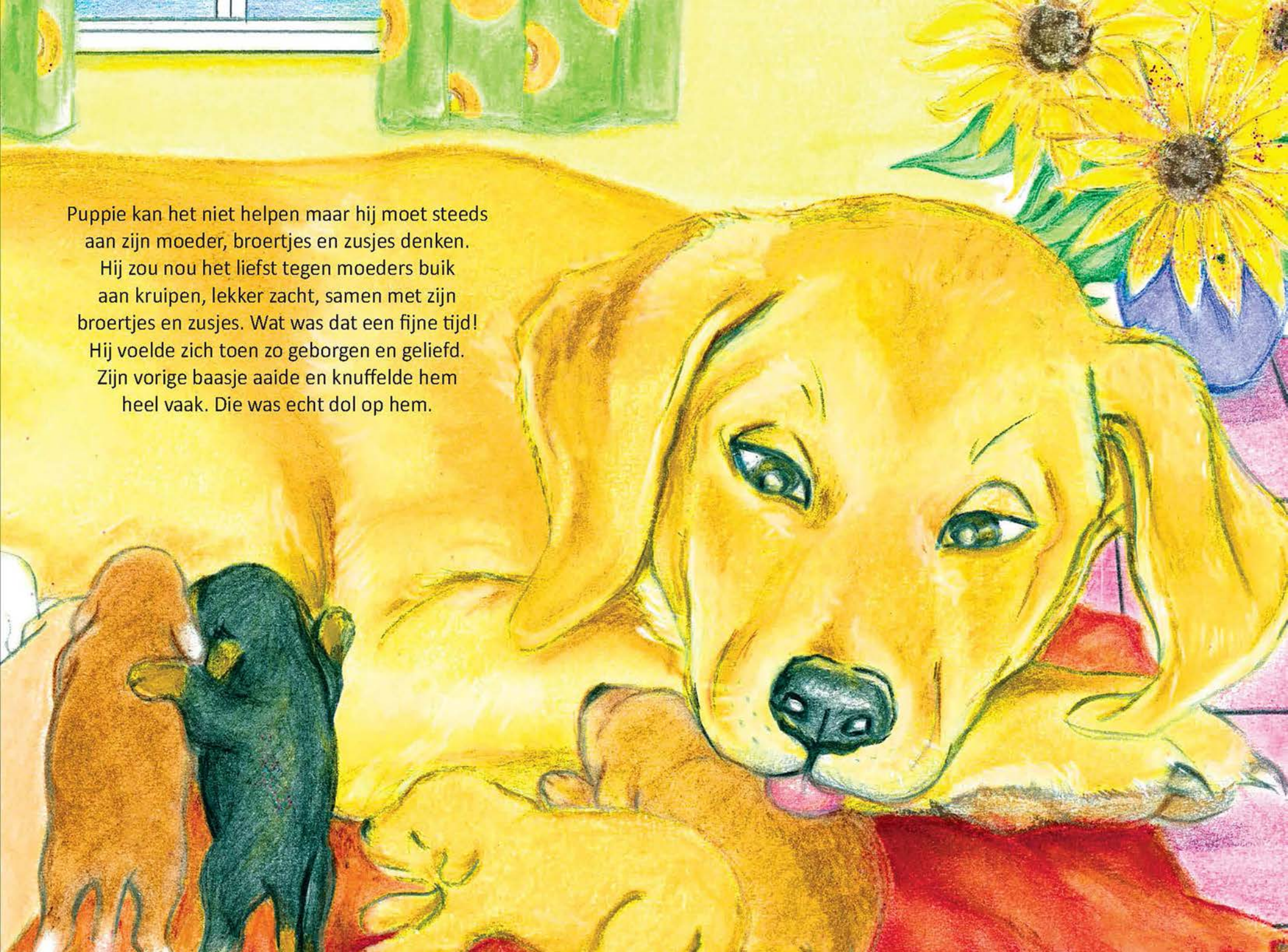
“Hahahahaha!, geloof je dat nou echt?
Wat ben jij een dom hondje!
Vanaf nu is het voor jou alleen maar lijden!”,
schreeuwt een vogel hoog boven Puppie’s kop.

Het is Arie de Papegai. Arie zit vanuit de boom naar Puppie te staren. Vroeger zat Arie met andere papegaaien in een kooi, maar hij kon gelukkig ontsnappen. Nu geniet hij met volle teugen van zijn vrijheid.

Puppie vindt Arie geen aardige papegaai.
Arie praat alleen maar slecht over Puppie's
nieuwe baasje. Daarom luistert Puppie liever
niet meer naar Arie. Dit is nu zijn plekje.
Hij heeft een nieuwe baas en die hoort hij
te gehoorzamen en trouw te zijn,
dat doen honden nou eenmaal.

Puppie kan het niet helpen maar hij moet steeds
aan zijn moeder, broertjes en zusjes denken.
Hij zou nou het liefst tegen moeders buik
aan kruipen, lekker zacht, samen met zijn
broertjes en zusjes. Wat was dat een fijne tijd!
Hij voelde zich toen zo geborgen en geliefd.
Zijn vorige baasje aaide en knuffelde hem
heel vaak. Die was echt dol op hem.

Puppie schudt zijn kop.

“Ik moet maar even geduld hebben,”
zegt hij half hardop. “Ik ben hier nog niet zolang.
Wie weet moet mijn nieuwe baas nog aan me wennen.
Ik moet maar extra mijn best doen om
aardig gevonden te worden.”

“Dat zal je niet helpen!” Nu zat Pina ook in de boom.
Pina was de roddelaarster van de buurt, ze vloog overal
naartoe en zag en wist alles.

“Je bent niet weggegeven, Puppie,
je bent gestolen!” tettert Pina.

“Gestolen?”

Puppie denkt even na... “Ja, ik weet het nog,
ik kwam die dag net iets te dicht bij het hek.

Ik zat toen achter een hagedisje aan.
Dat deed ik heel graag. Jammer genoeg
kan dat nu niet meer”.

Op die dag had Puppie ineens twee vreemde handen
gevoeld, handen die hem hardhandig vastgrepen.
Hij kon amper adem halen, laat staan blaffen.
Wat was Puppie bang!

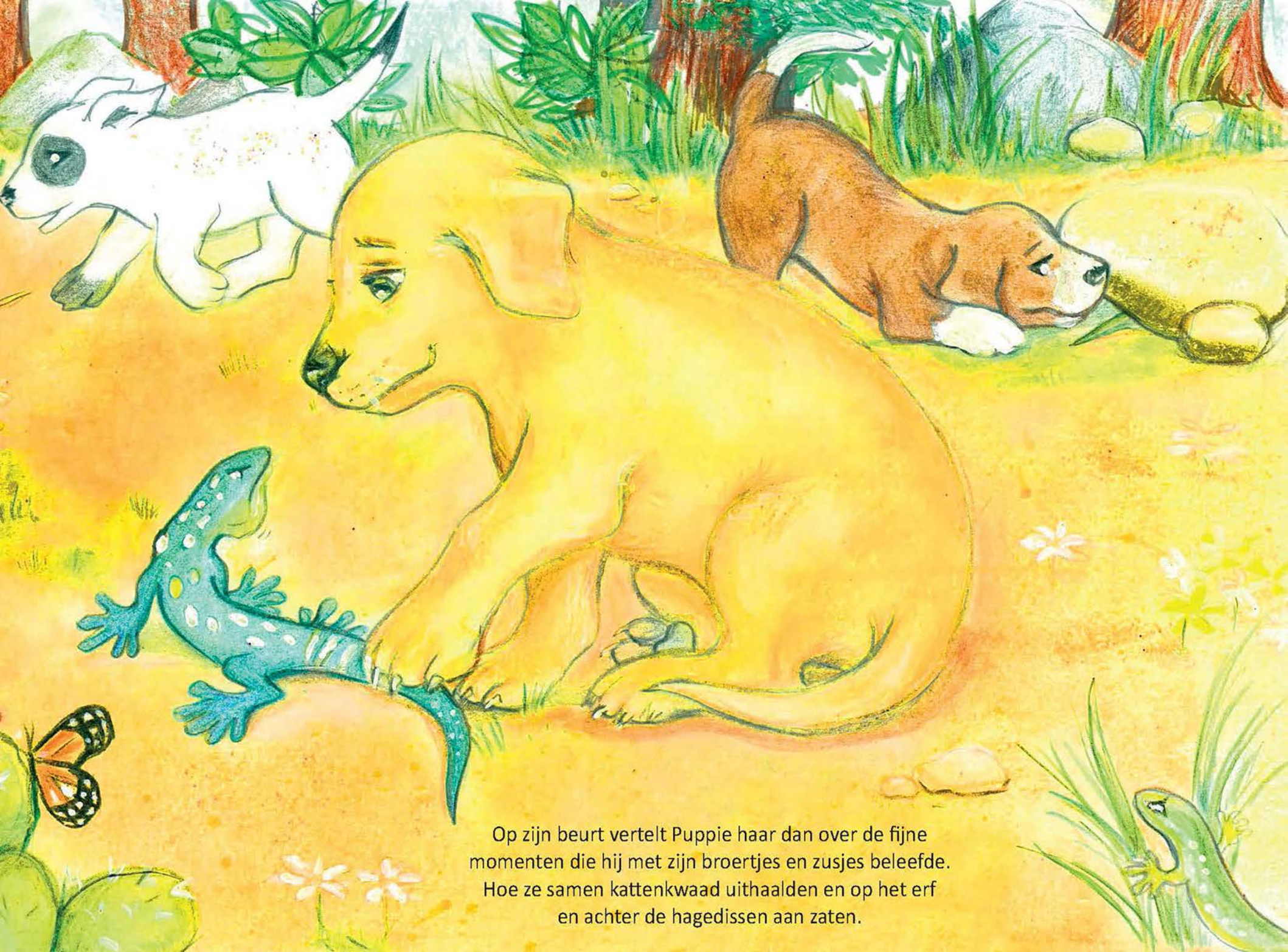

En daar zit hij nu.
Op een vreemde plek,
weg bij mama,
broertjes en zusjes.
Aan een veel te kort touw,
waardoor hij soms net
niet bij zijn eten kan.

Gelukkig heeft Puppie een vriendin:
Mevrouw Schildpad. Zij heeft een keer
zijn bakje met haar kopje dicht
naar hem toe geschoven.
Zo kon hij toch eten, al was het
eten eigenlijk veel te weinig.

Mevrouw Schildpad komt vaak
op bezoek. Dat vindt Puppie heel fijn.
Zij troost hem en vertelt vrolijke
verhalen die altijd eindigen op:
En ze leefden nog lang en gelukkig..

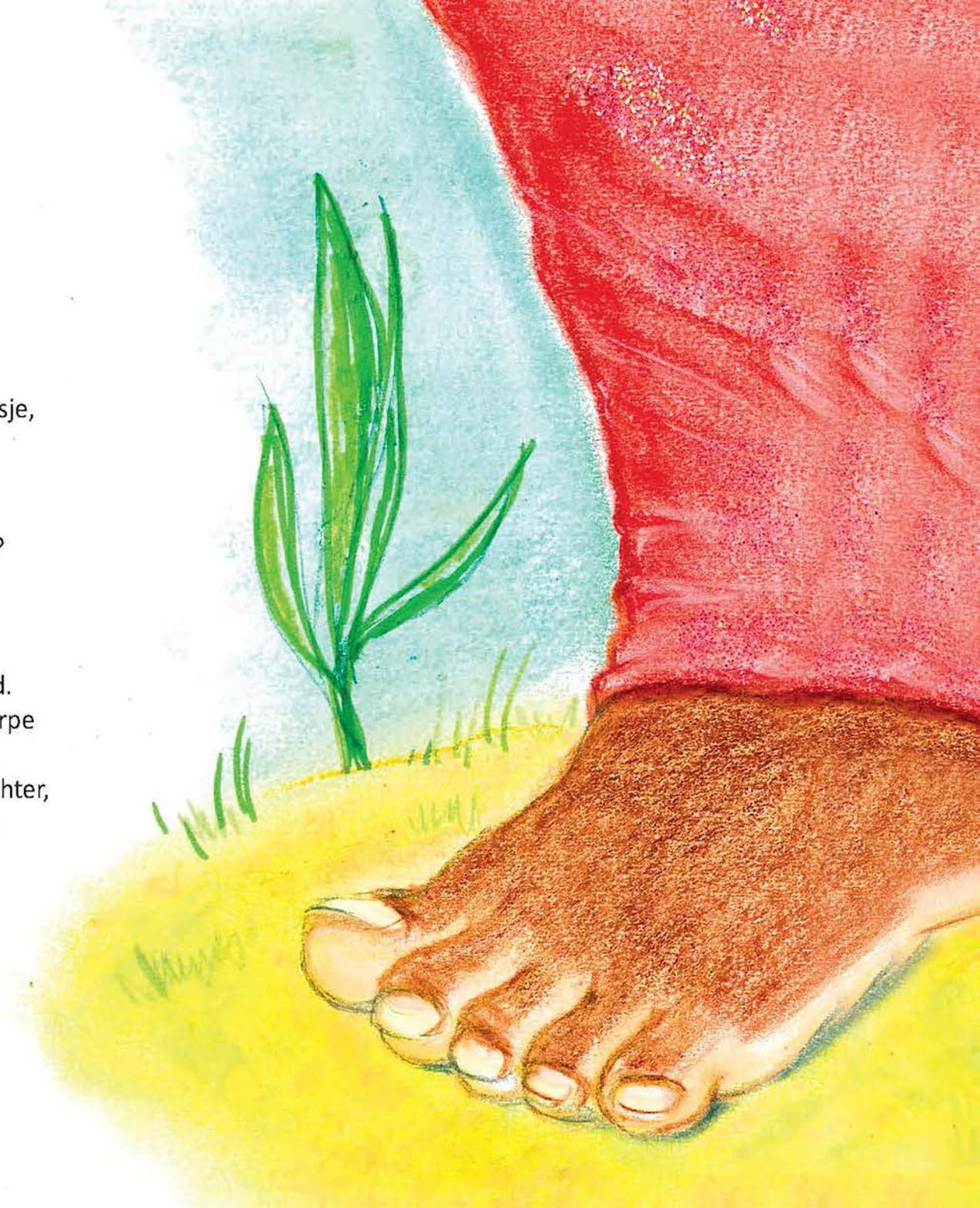

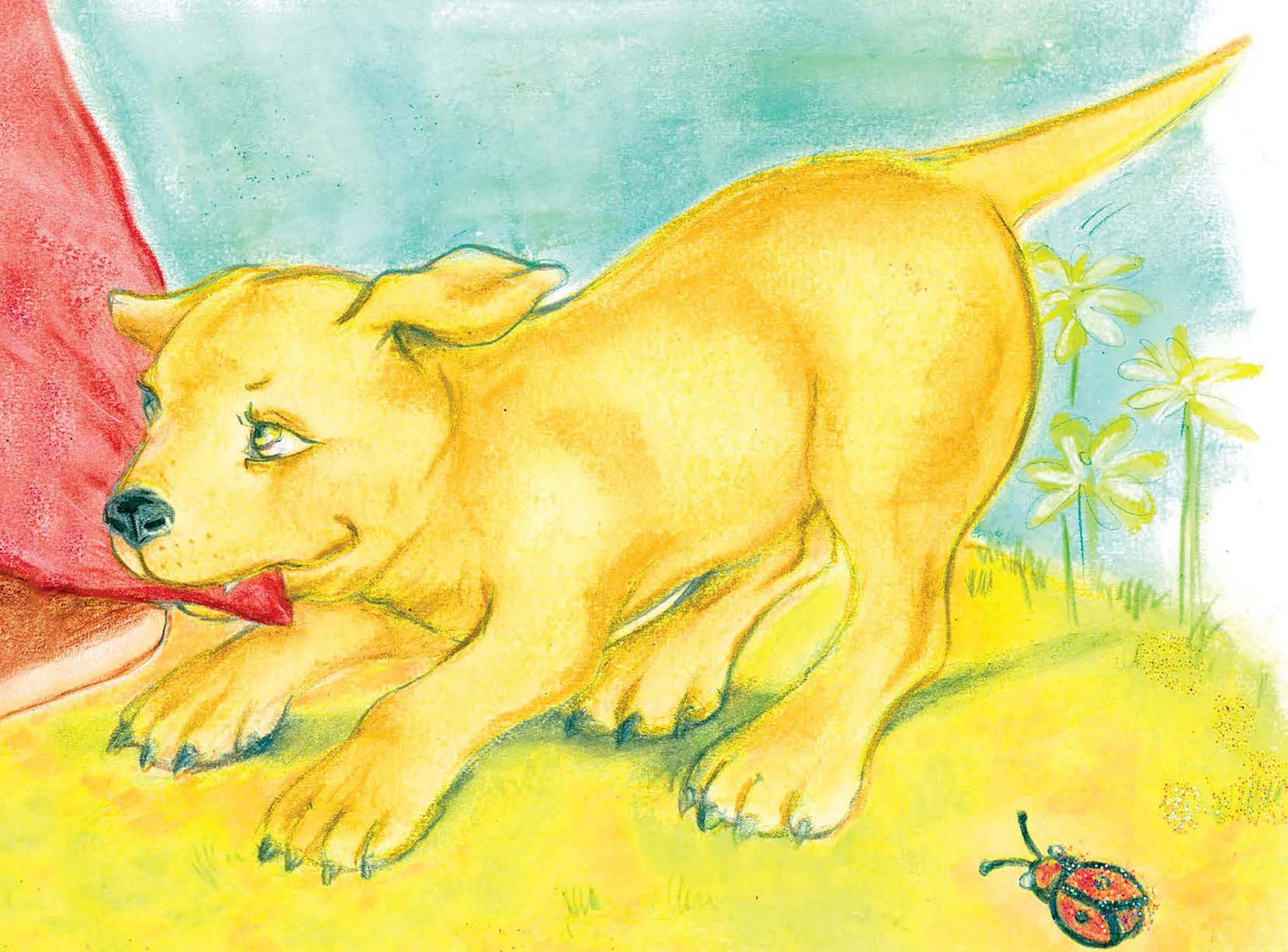
Op zijn beurt vertelt Puppie haar dan over de fijne momenten die hij met zijn broertjes en zusjes beleefde. Hoe ze samen kattenkwaad uithaalden en op het erf en achter de hagedissen aan zaten.

Ook vertelt Puppie dan over zijn vorige baasje,
die een zachte stem had en zo lief
en aardig voor hem was.

Hoe vaak was hij wel niet stout geweest?
Baasje was nooit boos op hem.

Hij holde altijd achter baasje aan,
vooral als baasje een lange broek aan had.
Puppie vond het leuk om dan met zijn scherpe
tandjes aan de broekspijpen te trekken.
Er bleven soms gaatjes in de broekspijpen achter,
maar baasje moest alleen maar lachen.

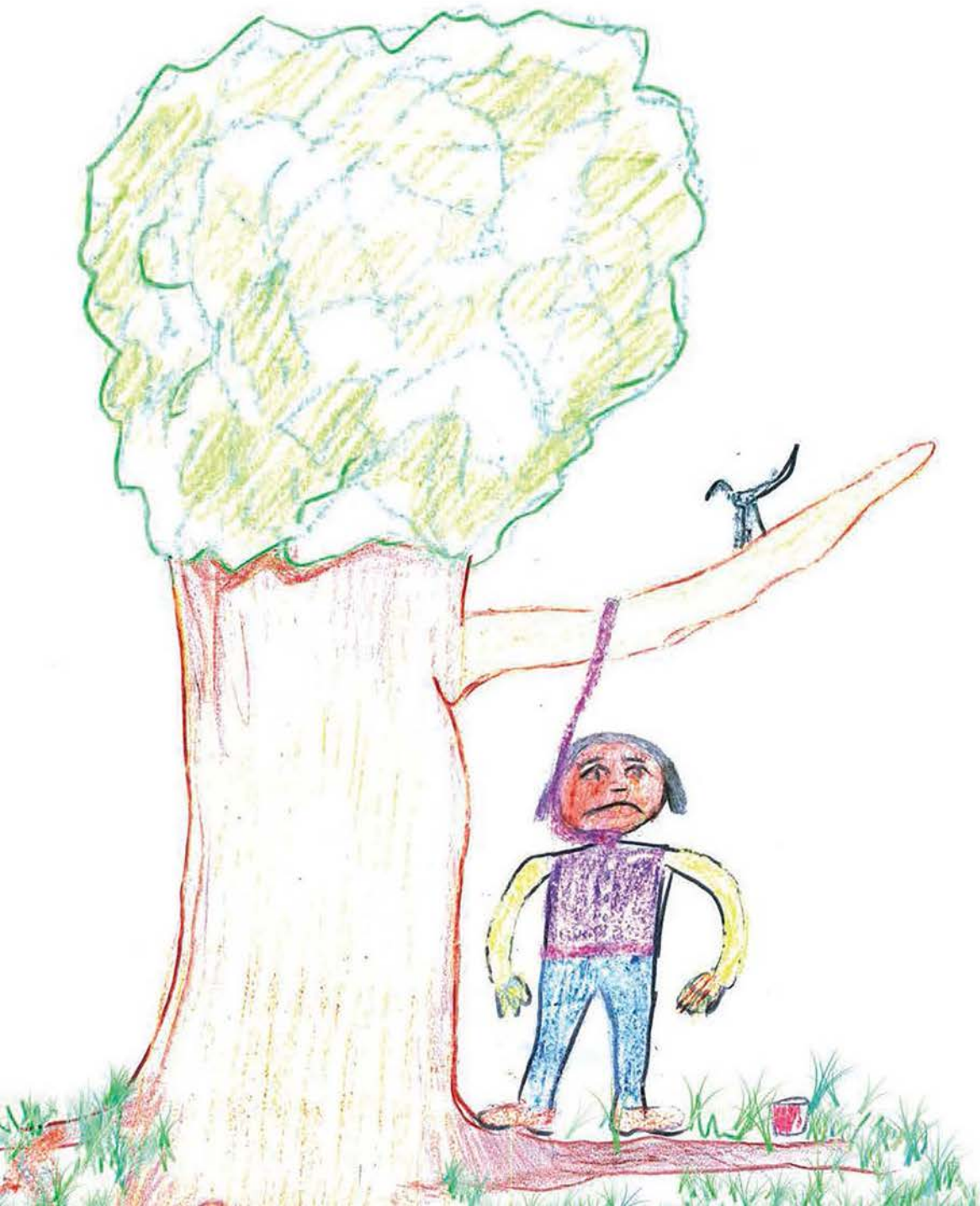
Hier krijgt Puppie soms zomaar uit het niets een schop van zijn nieuwe baas.
Stop! Geen zelfmedelijden meer, denkt Puppie. Het komt echt goed met mij!
Ik moet sterk zijn! Hij denkt aan de wijze woorden van Alex de Spin.
Alex spreekt hem altijd goede moed en kracht in.
En Alex zegt hem keer op keer dat hij vol moet houden,
want het goede overwint altijd.

Alex kan zo mooi vertellen,
hij vertelt vaak over de prachtige natuur
en hoe mensen, dieren en planten samen
moeten leren leven. Elkaar respecteren net
als vroeger, heel lang geleden.

De wereld was toen in balans:
mens, dier en plant leefden samen
en hadden echt plezier met elkaar.
Volgens Alex wordt niemand
gelukkig als de ander verdrietig is.
“We horen juist in vrede met elkaar
te leven,” zegt hij dan.

Alex heeft het ook over een omgekeerde wereld.
Hoe zou de mens het vinden als het andersom was?
Bijvoorbeeld als de mens zelf aan een boom
vastgeketend zou zijn? Puppie probeert zich dat dan
voor te stellen. Hij vindt het maar een vreemd plaatje,
maar zo begrijpt hij beter wat Alex bedoelt.

De zon geeft steeds minder licht en iedereen is al weg: Arie, Pina, Mevrouw Schildpad, Alex....

Puppie heeft nog steeds niets gegeten.

De honger knaagt in zijn buikje en het touw schuurt om zijn nek. Opeens voelt Puppie voetstappen naderen. Hij durft niet op te kijken, bang dat zijn nieuwe baas boos op hem wordt.

Maar dan snuift Puppie een bekende en vertrouwde geur. Hij kijkt omhoog en ziet twee uitgestrekte armen. Puppie is in de zevende hemel, voor zijn snuit staat zijn oud baasje! De blijdschap is in baasjes ogen te lezen. Met zijn zachte stem zegt hij: "Puppie! ik heb je gevonden en ik raak je nooit meer kwijt!".

Puppie is weer thuis. Hij wordt door zijn broertjes en zusjes warm onthaald. Ze zijn zo blij om hem te zien en laten hem keer op keer weten hoeveel ze hem hebben gemist. Ze rollen over elkaar heen van plezier.

Puppie luistert naar de verhalen van toen hij er niet was. Zijn mama jankte dag en nacht en snuffelde aan het hek. Ze krabbelde zo lang aan het slot tot hun baasje samen met haar op speurtocht ging. Baasje hoefde alleen maar achter mama aan te lopen. Puppie zat gelukkig niet al te ver bij hun vandaan.

De politie gaat de dief van Puppie een bezoekje brengen en een hartig woordje met hem spreken. Die man staat bekend als heel onaardig.

Mama is zo blij dat Puppie weer terecht is. Ze likt haar jong helemaal schoon. Puppie is opgelucht om weer bij zijn ouwe baas te zijn.

Wat zou er anders van mij zijn terechtgekomen? peinst hij.
Gewoon niet aan denken!

Hij is nu weer de gelukkigste hond ter wereld en eet zijn volle bak leeg.

Af en toe krijgt Puppie bezoek van Mevrouw Schildpad en Alex. Dan luisteren ze naar elkaars verhalen. Zelfs met Arie en Pina wordt hij vriendjes. En dan denkt Puppie aan het einde van de verhalen van Mevrouw Schildpad.

Een uitgave van Stichting Projekten